

Sygn. akt I ACa 766/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bogdan Radomski
Sędzia:	SA Walentyna Łukomska-Drzymala
Sędzia:	SA Jerzy Nawrocki (spr.)
Protokolant	Katarzyna Furmanowska

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

(...)z siedzibą w G.

przeciwko B. C. i R. C.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia

19 września 2013 r. sygn. akt I C 854/12

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. w punkcie I zasądza od pozwanych B. C. i R. C. solidarnie na rzecz powoda - (...) im. F. Stefczyka z siedzibą w G. kwotę 109 238,40 (sto dziewięć tysięcy dwieście trzydzieści osiem 40/100) zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego począwszy od dnia 18 września 2012 roku do dnia zapłaty;

2. uchyla punkt II wyroku.

II. w pozostałej części apelację oddala;

III. nakazuje pobrać od (...) (...)z siedzibą w G. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Lublinie 461 (czterysta sześćdziesiąt jeden) zł tytułem brakującej opłaty sądowej od apelacji;

IV. zasądza od pozwanych B. C. i R. C. solidarnie na rzecz powoda - (...) (...) z siedzibą w G. 3352 (trzy tysiące trzysta pięćdziesiąt dwa) zł tytułem zwrotu kosztów procesu postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I A Ca 766/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 września 2013r. Sąd Okręgowy w Lublinie po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) (...)z siedzibą w G. przeciwko R. C. i B. C. o zapłatę 109 238,40 zł. wraz z odsetkami umownymi według zmiennej stopy procentowej, obowiązującej w danym okresie, ustalonej przez Zarząd (...) dla pożyczek przeterminowanych, wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 78.224,06 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 5 listopada 2010 roku do dnia 18 września 2013 roku, przy czym zasądzoną należność rozłożył pozwanym na cztery raty:

- a) I rata w kwocie 20.000,00zł (dwadzieścia tysięcy złotych), płatna w terminie do dnia 31 grudnia 2013 roku,
- b) II rata w kwocie 24.000,00zł (dwadzieścia cztery tysiące złotych), płatna w terminie do dnia 31 grudnia 2014 roku,
- c) III rata w kwocie 24.000,00zł (dwadzieścia cztery tysiące złotych), płatna w terminie do dnia 31 grudnia 2015 roku,
- d) IV rata w kwocie 14.224,06zł (czternaście tysięcy dwieście dwadzieścia cztery złote sześć groszy), płatna w terminie do dnia 31 grudnia 2016 roku,

z odsetkami ustawowymi w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat. W pozostałej części powództwo oddalił i zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz na powoda 9.079,00zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrok powyższy zaskarżył apelacją wyłącznie powód w zakresie:

- rozłożenia zasądzonej w pkt I wyroku kwoty na raty,
- oddalenia żądania w części nie zasądzenia odsetek umownych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz
- w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Apelujący zarzucał naruszenie:

- art. 233 § 1 kpc poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędne przyjęcie, że z chwilą wypowiedzenia umowy jej postanowienia nie wiążą stron, a wierzytelność podlega reżimowi „kodeksowemu”, podczas gdy skutkiem wypowiedzenia umowy jest wyłącznie postawienie w stan wymagalności kapitału pożyczki w całości wraz z odsetkami, a dłużnika przestaje obowiązywać ratalna forma spłaty zadłużenia;

- oraz art. 233 § 1 kpc w zw. z art. Art. 320 kpc poprzez przyjęcie, że w sprawie zachodzą przesłanki do rozłożenia pożyczki pobranej w 2009r., na raty rozłożone aż do 2016r., podczas gdy pozwani nie są w stanie podołać obowiązkowi spłaty ratalnej.

Apelujący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku :

- w pkt I poprzez zasądzenie kwoty 109 238,40zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotnej stopy kredytu lombardowego NBP począwszy od wniesienia pozwu [17 września 2012r. do dnia zapłaty w miejsce odsetek ustawowych za okres od dnia 5 listopada 2010r. do dnia 18 września 2013r. oraz wyeliminowanie orzeczenia o rozłożeniu świadczenia na raty, ewentualnie w przypadku nie uwzględnienia wniosku w tym zakresie wnosił o zasądzenie odsetek ustawowych w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat i ustalenie, że opóźnienie w spłacie jednej z orzeczonych rat skutkować będzie natychmiastową wykonalnością zasądzonej należności

- zasądzenia solidarnie od pozwanych kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 04.06.2009r. pozwana R. C. zawarła z powodem (...) (...) z siedzibą w G. umowę pożyczki niekonsumenckiej nr (...). Zgodnie z treścią umowy (...) udzieliła pozwanej pożyczki w wysokości 90 000 zł. na okres od 04.06.2009r. do 20.05.2014r. na cel mieszkaniowy. Pożyczka oprocentowana była według zmiennej stopy procentowej ustalonej przez Zarząd (...), wynoszącej w dniu zawarcia umowy 14% w skali roku. Od dnia 20.02.2006r. wysokość umownych odsetek dla należności przeterminowanych została ustalona w oparciu o oprocentowanie kredytu lombardowego ogłaszanego przez NBP. Na dzień wniesienia pozwu odsetki karne określone zostały w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, w stosunku rocznym. Według pkt.(...)umowy, w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki, należność z tego tytułu staje się w dniu następnym należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane są odsetki według zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. W pkt. (...) umowy (...) zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności, w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielonej pożyczki nie są dotrzymane. Zabezpieczeniem spłaty przyznanej pożyczki stało się poręczenie udzielone przez pozwanego B. C. – męża pożyczkobiorcy (umowa pożyczki i poręczenia k 8-9).

Wobec naruszenia przez pozwaną R. C. warunków umowy pożyczki poprzez nieregularne i nieterminowe spłaty, powódka wypowiedziała umowę pismem z dnia 28.09.2010r. (k 13). Pismo zawierające oświadczenie powódki o wypowiedzeniu umowy zostało doręczone pozwanej w dniu 5.10.1010r.(dowód doręczenia k 14). W następstwie wypowiedzenia umowa pożyczki uległa rozwiązaniu z dniem 05.11.2010r.

Przytoczony wyżej stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dowody z dokumentów, które nie były przez strony kwestionowane.

W piśmie procesowym z dnia 4 stycznia 2013 r. powódka przedstawiła rozliczenie wpłat dokonanych przez pozwaną R. C. przed wypowiedzeniem umowy pożyczki oraz wpłat dokonanych po jej wypowiedzeniu, a także sposób wyliczenia odsetek karnych. Podkreśliła, że umowa uległa rozwiązaniu w dniu 04.11.2010r. i w tej dacie wysokość zobowiązania pozwanej R. C. wynosiła łącznie 78 224,06 złotych. Na kwotę tę składał się zaległy kapitał w wysokości 74 773,11 zł., odsetki umowne w wysokości 2 968,32 zł., odsetki karne w wysokości 132,63 zł, koszty windykacji w wysokości 350 zł.

Natomiast na dzień 17 września 2012r. , tj. na dzień wniesienia pozwu cała należność wraz ze skapitalizowanymi odsetkami naliczonymi zgodnie z umową wynosiła 109 238,40zł [pismo k. 107].

Sąd uznał roszczenia powoda za częściowo uzasadnione.

Pozwani w toku postępowania przyznali, że wysokość ich zobowiązania wobec powódki wynosiła na dzień wypowiedzenia umowy - 04.11.2010r. - 78 224,06 zł. Podtrzymali natomiast zarzut dotyczący niezasadnego żądania przez powoda odsetek umownych od dnia, w którym umowa pożyczki uległa, wskutek jej wypowiedzenia, rozwiązaniu. Utrzymywali, że od tej daty powódka może domagać się jedynie odsetek ustawowych. Pozwani domagali się nadto rozłożenia zasądzonej należności na raty, tak, aby spełnienie świadczenia stało się realne i uwzględniało ich możliwości finansowe:

- pierwsza rata w wysokości 20 000 złotych płatna do dnia 31 grudnia 2013r.,
- druga rata w wysokości 24 000 złotych płatna do 31 grudnia 2014r.,
- trzecia rata w wysokości 34 224,06 zł. płatna do dnia 31 grudnia 2016r.

Sąd Okręgowy obydwie zarzuty uznał za uzasadnione.

Warunki umowy pożyczki zawartej przez strony niniejszego procesu, zostały szczegółowo określone w treści tej umowy, opartej na regulaminie udzielania kredytów i pożyczek (...), w tym udzielania pożyczek swoim członkom regulują jednak przede wszystkim przepisy ustawy z 5 listopada 2009r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-

kredytowych (Dz. U. z 2012r. Nr 1, poz. 855 z późn. zm.). Z przepisów tych wynika, że (...) jest spółdzielnią, której celem jest gromadzenie środków pieniężnych wyłącznie swoich członków, udzielanie im pożyczek i kredytów, przeprowadzanie na ich zlecenie rozliczeń finansowych oraz pośredniczenie przy zawieraniu umów ubezpieczenia na zasadach określonych w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o pośrednictwie ubezpieczeniowym (Dz. U. Nr 124, poz. 1154, z późn. zm). Oznacza to, że (...) i członka (...), a takim członkiem niewątpliwie była pozwana R. C., łączyła więc o szczególnym charakterze wynikającym nie tylko ze stosunku obligacyjnego ale również, a może przede wszystkim, ze stosunku członkostwa. W ocenie Sądu kwestia ta ma wpływ nie tyle na ocenę faktu i zakresu odpowiedzialności pozwanych wobec powodowej (...)z tytułu zaciągniętej pożyczki, ale ma znaczenie dla rozważań na temat rozłożenia zasadzonej należności na raty.

Umowy pożyczki z dnia 04.06.2009r. przewidywała możliwość wypowiedzenia jej warunków przez pożyczkodawcę z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i postawieniem całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności, w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane.

Pozwana R. C. uchybiła obowiązkowi terminowej spłaty rat pożyczki, a pozwany B. C. powiadomiony o tym fakcie jako poręczyciel, uchybił obowiązkowi uregulowania powstałych zaległości, do czego zobowiązał się w ramach zawartej z powódką umowy poręczenia.

Strona powodowa, według treści umowy, miała wobec tego możliwość skierowania powództwa na drogę postępowania sądowego domagając się zasądzenia solidarnie od pozwanych kwot kredytu przeterminowanego, zachowując prawo do domagania się odsetek umownych od zadłużenia przeterminowanego według zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (pkt. (...) umowy), ewentualnie możliwość wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia i postawienia całej pozostałej do spłaty należności wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności. Skorzystanie z prawa do wypowiedzenia umowy wywołuje skutek w postaci rozwiązania umowy z upływem okresu wypowiedzenia, a przez to wygaśnięcia z tym dniem umownego stosunku zobowiązaniowego.

W ocenie Sądu Okręgowego z chwilą wypowiedzenia umowy, jej postanowienia nie wiążą już stron, a postawiona w stan natychmiastowej wymagalności wierzytelność, która naturalnie nie ulega „dematerializacji”, podlega już w zakresie odsetek reżimowi kodeksowemu.

Jeżeli wierzyciel wypowiedział umowę, to z chwilą upływu okresu wypowiedzenia umowa przestaje być wiążąca, a odsetki umowne zastępują odsetki ustawowe. Nie można zatem, jak czyni to strona powodowa, z jednej strony powoływać się na fakt wypowiedzenia umowy, a zaraz po tym stwierdzić, że strony umówiły się, że w razie opóźnienia powódce należeć będą się odsetki umowne.

Umowa uległa rozwiązaniu z upływem 30-dniowego terminu wypowiedzenia, które to wypowiedzenie zostało doręczone pozwanej R. C. w dniu 05.10.2010r. Termin ten upłynął w dniu 04.11.2010r. o godz. 24.00. Umowa uległa wobec tego rozwiązaniu z dniem 05.11.2010r. Strona powodowa dokonała wyliczeń stanu zadłużenia pozwanych na dzień 04.11.2010r. Nie udzieliła odpowiedzi na zobowiązanie Sądu do dokonania wyliczenia wysokości zobowiązania pozwanych na dzień 05.11.2010r. (postanowienie k 120-120v). Przyjąć zatem należy, że podana w piśmie z dnia 04.01.2013r. kwotę łączną 78 224,06 złotych, powód uznaje za zobowiązanie pozwanych istniejące w dniu rozwiązania umowy. Tę kwotę Sąd Okręgowy zasądził z ustawowymi – a nie umownymi – odsetkami od dnia 5 listopada do dnia wyrokowania, rozkładając należność na raty.

W myśl art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku zasadzone świadczenie rozłożyć na raty.

W ocenie Sądu wypadek taki zaistniał w konkretnym przypadku. Nie bez znaczenia dla oceny istnienia warunków umożliwiających rozłożenie na raty zasadzonego od pozwanych świadczenia jest fakt, że pozwani zaciągnęli pożyczkę u powoda w celu spłaty zobowiązań wynikających z innych umów kredytowych. Od chwili zawarcia umowy powódka знаła zatem sytuację majątkową pozwanych, wysokość uzyskiwanych przez nich dochodów i ponoszonych

kosztów utrzymania. Ryzyko związane z niemożnością dokonania przez pozwanych spłat w całości lub w części, było niewątpliwie przez powódkę odpowiednio skalkulowane. Jest to zresztą ryzyko wynikające z przedmiotu jej działalności gospodarczej. Ponownie podkreślić należy, że strony łączył stosunek członkostwa, co w ocenie Sądu, winno skłonić (...) do powstrzymania się od działań, które mogą narazić jej członka na dodatkowe straty, zwłaszcza, gdy trudności finansowe członka (...) są przejściowe. Powódka, tymczasem zdecydowała się na ostateczny krok, rozwiązała umowę z pozwaną, pozbawiła ją członkostwa, a nawet odmówiła jakichkolwiek negocjacji ugodowych. Pozwani tymczasem nie uchylają się od obowiązku spłaty zobowiązania wobec powódki, znaleźli się jednakże w sytuacji trudnej, wymagającej pozyskania dodatkowych źródeł dochodu, które również nie dają możliwości jednorazowej spłaty. Po zawarciu umowy pożyczki pozwany B. C. stracił pracę i przed dłuższy czas zatrudniony był na podstawie umowy o dzieło lub umowy zlecenia, które nie gwarantowały stabilności zatrudnienia, ani wysokiego wynagrodzenia. Pozwana R. C. posiada wprawdzie stałe zatrudnienie, ale wysokość uzyskiwanego wynagrodzenia również nie była zadowalająca. Wysokość raty pożyczki obciążająca pozwaną wynosiła ponad 2 000 złotych miesięcznie i przekraczała uzyskiwane przez nią dochody. Powstałe zaległości nie były zatem wynikiem złej woli pozwanych, ale trudnościami finansowymi. Aktualnie pozwany B. C. podjął decyzję o podjęciu sezonowej pracy przy zbiorze ziemniaków za granicą, gdzie spodziewa się uzyskać dochód w wysokości około 20 000 złotych. Dochód ten pozwani chcą przeznaczyć na spłatę zobowiązań wobec (...) (...), i jest to w przekonaniu sądu realne. Trzeba zaznaczyć, że kwota płatna w stosunku rocznym w wysokości 24 000 złotych, odpowiada kwocie 2 000 złotych miesięcznie. Dla strony powodowej nie spowoduje to nadmiernego obciążenia, skoro pozwani obowiązani byli uiszczać taką kwotę na rzecz powódki tytułem spłaty zaciągniętej pożyczki.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu uzasadnia treść art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym, w razie częściowego uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swojego żądania, albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Częściowe oddalenie powództwa było wynikiem odmiennej niż prezentowana przez stronę powodową oceny prawnej w zakresie należnych jej odsetek, co daje podstawę do obciążenia pozwanych obowiązkiem zwrotu na rzecz powódki poniesionych kosztów procesu w całości. Na koszty poniesione przez powódkę składa się wynagrodzenie jej pełnomocnika w kwocie 3 600 zł (§ 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1349), kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 5 462 uiszczonych opłaty od pozwu, łącznie 9 079 zł.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje. Apelacja jest uzasadniona w całości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wypowiedzenie umowy przez powoda nie skutkowało wygaśnięciem umowy, a jedynie odstąpieniem powoda od wykonywania umowy z przyczyn przewidzianych w umowie, przyczyn dodajmy zawinionych przez pożyczkobiorcę.

Analizując postanowienia umowy opisane w pkt (...) umowy pożyczki [k. 8v.] nie powinno budzić wątpliwości, że w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki, niespłacona wymagalna należność staje się należnością przeterminowaną, od której pożyczkodawca miał prawo naliczać odsetki wg zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP. Natomiast od dnia wniesienia powództwa odsetki w tej wysokości należały się od całości zadłużenia. Zatem przewidziane w pkt (...) umowy odsetki miały charakter odsetek karnych zastrzeżonych na wypadek niespłacania pożyczki w terminach przewidzianych w umowie. Były swoistą sankcją za niewykonywanie umowy przez pożyczkobiorcę.

Niezależnie od prawa do naliczania karnych odsetek pożyczkodawca z mocy pkt (...) umowy miał prawo wypowiedzieć umowę co skutkowało postawieniem całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wykonalności. Skoro postanowienia umowy przewidywały prawo do wypowiedzenia umowy i postawienie całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wykonalności w przypadku stwierdzenia, że warunki spłaty pożyczki nie zostały przez

pożyczkobiorcę dotrzymane, to nie może być wątpliwości, że w okolicznościach sprawy wypowiedzenie umowy było uzasadnione. Okoliczność ta nie była zresztą kwestionowana przez pozwanych.

W konsekwencji po wypowiedzeniu umowy cała niespłacona kwota pożyczki stawała się należnością przeterminowaną, od której pożyczkodawca miał prawo naliczać odsetki według zmiennej stopy procentowej wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP przewidzianej w pkt (...) umowy. Natomiast od daty wystąpienia z pozwem powód mógł naliczać odsetki w tej wysokości od całości zadłużenia [kapitału i skapitalizowanych do dnia wniesienia pozwu odsetek i innych należności].

Wypowiedzenie umowy przez pożyczkodawcę było zatem sankcją za niewykonywanie umowy i skutkowało zaniechaniem dalszego wykonywania umowy. W następstwie wypowiedzenia umowy niespłacone raty stawały się natychmiast wymagalne i oprocentowane wg stopy przewidzianej w pkt (...) umowy. Wypowiedzenie umowy nie niweczy bowiem wszystkich skutków zawarcia umowy od czasu jej zawarcia, a jedynie skutkuje zaprzestaniem wykonywania umowy. Jeżeli przed wypowiedzeniem umowy zaistniały okoliczności rodzące skutki po wypowiedzeniu umowy, to wypowiedzenie umowy nie niweczy tych postanowień umowy, a w konsekwencji skutki te są dla stron wiążące.

Z tego względu uzasadniony był wniosek apelacji podwyższenia zasądzonej kwoty do wysokości naliczonej przez powoda i zasądzenia jej od daty następnej po wniesieniu pozwu z odsetkami umownymi. Wysokość wyliczonej kwoty nie była kwestionowana, a jedynie zasada i wysokość należnych odsetek ich wyliczenia. Ponieważ kapitalizacja odsetek była możliwa na dzień wniesienia pozwu, Sąd Apelacyjny zasądził odsetki umowne od wyliczonej kwoty od dnia następnego po wniesieniu pozwu, w związku z czym oddalił apelację jedynie co do zasądzenia odsetek umownych od zasądzonej kwoty za jeden dzień.

Uzasadniona jest również apelacja w części dotyczącej rozłożenia przez Sąd I instancji zasądzonej należności na raty. Przytoczone przez Sąd Okręgowy w tym zakresie argumenty nie przekonują, że w sprawie zachodzą szczególne okoliczności w rozumieniu art. 320 kpc, uzasadniające takie rozstrzygnięcie.

Natomiast jeżeli się zważy, że umowa pożyczki była zawarta pomiędzy stronami w czerwcu 2009r. na okres do 20 maja 2014r., i w wysokości 90 000zł, to nie sposób odeprzeć wrażenia, że wskutek rozłożenia zasądzonej kwoty na raty, pozwani są premiowani za niewykonywanie umowy.

Wskutek rozłożenia zasądzonej należności na raty okres spłaty zadłużenia przedłuża się o 30 miesięcy w stosunku do przewidzianego w umowie pożyczki, przy czym powód zostaje całkowicie pozbawiony odsetek za okres od daty wyroku do daty wymagalności poszczególnych rat. W konsekwencji uznać należy, że pozwani pomimo niewykonywania zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki uzyskali wskutek wyroku Sądu pierwszej instancji korzystniejsze warunki spłaty zadłużenia aniżeli przewidziane w umowie. Takie rozstrzygnięcie nie ma żadnego uzasadnienia w okolicznościach sprawy. Tym bardziej, że pomimo iż pozwani nie zaskarżyli wyroku pierwszej instancji, nie wykonali go dobrowolnie i nie zapłacili pierwszej raty należności przewidzianej w wyroku Sądu pierwszej instancji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 kpc i w zw. z postanowieniami zawartymi w pkt (...) umowy pożyczki zawartej przez strony w dniu 4 czerwca 2009r., oraz w związku z treścią art. 320 kpc zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził należność dochodzoną pozwem w całości z odsetkami umownymi od dnia następnego po wniesieniu pozwu. Sąd uchylił wyrok Sądu pierwszej instancji w części oddalającej powództwo gdyż wyrok uwzględnił żądanie w całości.

W konsekwencji Sąd obciążył pozwanych kosztami procesu poniesionymi przez powoda, na które złożyły się opłata od apelacji i wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie § 2 ust. 2 § 6 pkt 5 i § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu [Dz. U. Nr 163, poz. 1349].

Na rozprawie apelacyjnej Sąd dokonał sprawdzenie wartości zaskarżenia i ustalił ją w wysokości 31 016,06zł. Wbrew stanowisku apelującego wartość zaskarżenia odpowiada różnicy pomiędzy kwotą zasądzoną przez Sąd pierwszej instancji, a kwotą o której zasądzenie wnosił powód. Opłata od apelacji winna wynosić 1552zł. W związku z powyższym Sąd Apelacyjny nakazał pobrać od pozwanego brakującą część opłaty w wysokości 461zł, co uwzględnił przy zasądzeniu kosztów procesu za drugą instancję od pozwanych na rzecz powoda.